

„Стреляй, стреляй по-скоро! Нали тъкмо това търсѣше!“ — говорѣше въ него нѣкакъвъ гласъ, но тоя гласъ звучеше сега тъй неувѣрено, тъй слабо!

Янъ си спомни оная страшна нощъ, когато го преследваше вълчата глутница; когато той, останалъ безъ сили, съ ужасъ очакваше тѣхното приближаване. Спомни си убитата кошута и снѣга, който бѣ обагрень отъ кръвта ѝ. Представи си живо очитѣ на умиращата кошута, нейния боязливъ и умиленъ погледъ, съ който, като че ли искаше да каже: „какво зло ви направихъ!“.

Сега мисълта за убийство му се видѣ невъзможна. Янъ огледа елена, и еленътъ не сваляше отъ него своитѣ умни и ясни очи. Сѣкашъ тѣ си четѣха въ очитѣ и сърдцата единъ на другъ. Единъ гласъ заговори у младия момъкъ:

„Бедно, хубаво животно! Дълго време ние бѣхме врагове. Азъ те преследвахъ, ти бѣше жертвата. Но сега всичко се промѣни. Животътъ ти е въ мои ржце, но ти се не бой отъ менъ. Ние сме братя, прекрасно създание! Само че азъ съмъ по-голѣмъ и по-силенъ отъ тебъ. И ако моята сила можеше да те пази винаги, ти никога не би билъ въ опасностъ.“

„Върви! Безъ страхъ скитай по гориститѣ хълмове; никога вече нѣма да те преследвамъ.“

„Ние никога вече нѣма да се срещнемъ. Но ако ти можеше по-често да гледашъ въ моитѣ очи, звѣрщината щѣше да изчезне отъ душата ми.“

„Никога, никога вече нѣма да се срещнемъ. Прощавай!“
